

די.ו.ב.ה.

הנדרגת ביותר בישראל

תשבץ העולם הזה 1237

תשבץ זה חובר בידי בחרי נחום, מטבריה, המשמש כפועל בבית החרושת ספן שבאפיקים. בחרי נחום הוא יליד עירק בן 22, טוען כי כקורא העולם הזה יש לו "הזכות לבקש לפרסם את תשבצו". הזכות לבקש ניתנה לקורא בחרי נחום ובקשתו אף נתמלאה. נראה אתכם פותרים את התשבץ.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
	19		18	17	16	15		
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
		33		32		31	30	29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
47			46		45		44	
			52	51		50	49	48
		58		57	56	55	54	53
			60					59

מאוזן: 1) דרגה צבאית (4) תושב הכפר (10) מערב (11) מבני יעקב (13) גר (14) 1950 (15) לא קיבל את המניע (17) דובר המשי (18) טרה לשעבר (19) מילת הסכמה (20) נס (22) שיש בו רעל (25) נוזל בנזל (26) כינוי לה' (27) משרד (30) ממרי נות המרחב (32) כ"י תוכן (33) לא אוכל (34) סימן (36) מ"ר לתיאור (37) קוה (38) שם קיבוץ (39) מרכז מסחרי (41) אר (44) לשם זה נוצר התער (46) ממעמקי האדמה (48) מקום נבוה (50) משמש למאור (51) משמש (52) חופש (53) לדייג (55) מאיברי הגוף (57) בהן (58) תן (59) מפלגי יהודה (60) מושבה וקבוצה

מאוזן: 26 מאוזן (28) בדחן (29) קומי משני (31) עיר בישראל (32) בן בעור (35) מילת צער (37) מעורר עיני חכמים (38) הגה (40) נוכח למעלה (ר"ת) (41) מחזאי בריטי (43) חיבור בין שתי נקודות (45) לשוא (46) עורר לחלש (47) כלי מינון (49) מנהיג ישראלי קדמון (52) ניסים (53) למשל (54) מסימי המוסיקה (56) מספיק (58) מקום מונבה

ראש ממשלת בריטניה לש- שופט בית המשפט המחוזי (3) מקולל (5) לך למטה (6) מיצני הקולנוע היהודיים של הוליווד (7) מילת שלילה (8) חסיד (9) ח"כ חרות שנפטר (12) שני עמודים (15) שלפני כולם (16) שאוהב לקחת (18) קול ישראל, למשל, מלא מזה (21) יורד (23) מספר (24) רמז

לעקרת הבית!
קופסת לחם!
הק"ת
ובית לבירה
מחיר 3/30

סוּנֶר פִּלְסְט בע"מ
להל' בכל החנויות

זהו נחמן פרקש

(המשך מעמוד 12)

נסע לתחרויות בקפריסין, התקשר בריצינות, לראשונה בחייו, עם נערה טבריינית. אך בכל הגורמים האלה היה גורם אחד שדיכא אותו תמיד וגרם לו לא מעט פיק' פוקים והיסוסים: התנגדות הוריו. נחמן אהב והעריך מאוד את הוריו. יותר מאוחר, כשישב בבית הסוהר, היתה דאגתו היחידה: הרגשתם של הוריו. הוא ביקש תמיד שלא יבואו לבקר שם, מכיוון שהיה בייש בפניהם. כשעזבו הוריו את הארץ, שמה שלא יצטרך לסבול בכל נוסף בגללו.

עד המדג

תקופה קצרה זו, תקופה של זיכרון ותקווה, באה גם היא אל קיצה. הפעם בצורה ברוטאלית וחדה. יחד עם עוד שלר שם מחברי חבורת רחוב לבונה, נעצר נחמן פרקש, הואשם בביצוע שוד מזוין במחלבת תנובה. הוא הכחיש כל קשר לפשע. אך עדותו של עד המלך, יהודה צברי, הכריעה את דינו, והוא נשלח לחמש שנות מאסר. תוצאות המאבק המשפטי הקשה הורגשו בפרקש לאחר שניכנס לבית הסוהר. הוא ישב זמן רב בחוסר מעשה, עד ששלטונות בית הסוהר, שחששו לבריאותו, נתנו אותו לטי' פול רפואי של פסיכיאטר בית הסוהר, הדי"ר רוזנר. רק אדם אחד הצליח להוציאו מאיושיו. הוא פגש את יהודה צברי, שבר את לסתו במכת אגרוף.

מאוחר יותר, הסכים פרקש לעבוד בגינת בית הסוהר, ניצל את ההזדמנות, קפץ מעל גדר בית הסוהר הרמלאי ונימלט בשדות. שלושה ימים ושלושה לילות הסתובב ב"שדות, ככלב נודף, לבסוף ניגש אל די"ר רוזנר, הגר בראשון לציון, הסגיר את עצמו. הרופא החזירו בציון, הועבר לאחר מכן ל"שאטה. הוא התבודד מחבריו, הקים אוהל סיידי בחצר והיה ישן בו. כעבור זמן קצר הועבר לרמלה ומשם למעשיה. גם במקומו זה המשיך בחיי הבודדות, גידל זקן, אותו נדר לא לגלח עד שיצא מבית הסוהר.

"אך לשרכן..."

וא שוחרר כתום שלוש וחצי שנות מאסר, בגלל התנהגותו הטובה. אך השחרור, חזר לחלום הישן: החקלאות. האגף לשיקום האסיר הבטיח לו לסדרו במושב. הם אומנם נתנו לו צירף באחד ממושבי הדרום, אך סירבו לתת לו גם חלקת אדמה; והוא היה צריך להיות שכיריים — מה שלא רצה. "אני בתור צבר בן 24, אלך עכשיו להתחיל הכל מחדש בלי משק ובלי כלום? — לא!" הכריז ועזב את המושב. קרוביו ניסו למצוא לו מקום עבודה על מנת שיוכל להתחיל להיות מחדש. גם הוא חלם על כך. "כאשר אסתדר, אלך לשרכן", אמר פעם. "אמצא בחורה נחמדה עם משק ואתחתן איתה".

אך החלומות היפים נתקלו מחדש בסלע האיתן של מזל הרע. קרוב אחד ניסה לסדרו לעבודה במחנה קודחים, אך הוא נימלט משם ברגל, למחרת היום: "זה נראה כמו בית סוהר", סיפר, "באמצע המידבר, גדרתיל מסביב, ולא רואים שום אדם חוץ מאלה ששם". לאגף לשיקום הפסיק מומן ללכת, כי התבייש. וכך המשיך לעבור ממקום עבודה אחד למישנהו. הוא השיג לעצמו חדרון קטן על גג, ברחוב לבונה, הביא לו לשם אפרוחים קטנים, גידל אותם והאכיל אותם בידי. זה היה החלום היחיד שנתרן לו מחלומות נעורים.

חבריו ניסו להכניסו לחברתם, אך הוא לא החזיק מעמד. הצליח להתחמק מהמאמץ צים ולהישאר עם עצמו ולבדו. שכניו לבית הכיר אותו בתור אדם חביב ושקט, הבנון תמיד לעזור אך אינו מוכן להניח לאיש להיכנס לדירתו, הג, בה גר.

הוא לא התייצב

אחד הימים קיבל מיכתב מהוריו, בו הומינווה לארצות הברית, להתחיל שם את חיו מחדש. אולם הוא גם ידע שיקשה לו להגיע לארץ זו עם עבר כעבור. נוסף לכך לא היה לו כסף, והוא לא הסכים לקבל רצה מהוריו או מקרוביו. פרקש רצה מאוד לנסוע לארצות הברית, אך לא ידע איך. אחד מחבריו, שירד לגר' מניה, הזמין אותו לבוא אליו ולנסות לחיות שם. נחמן — שכל אותו זמן לא הפסיק לחלום כיצד יגיע לאמריקה, יקנה לעצמו ולהוריו חחה קטנה ויחיה בה — ראה בהזדמנות אפשרות לנסות ולהגיע להוריו. הוא הסכים, לבסוף, לקבל כסף מקרוביו, נסע על סיפונה של אוניית משא לאי-

סליה. גם בגרמניה לא הצליח להחזיק מעמד. "החבר שלי עובד בבארים ושם יש כל כך הרבה אנשים ששומים כל היום — זה לא בשבילי", סיפר נחמן שחזר הביתה, לאחר ארבעה שבועות באירופה. כל אותו זמן שלאחר השיחרור מבית הסוהר, כאשר כבר הילך כאדם חופשי לכל דבר, נידרש נחמן להתייצב מדי חודש במשטרה. השוטרים לא הסתפקו בוה. בכל מיקרה של גניבה או פריצה, כשלא ידעו מי הפושע, מיהרו מיד לעצור את נחמן, ולערוך חיפוש בבית קרוביו החפים מפשע.

המצור הגדול

בתחילת דצמבר 1960, הופיעה המש"טרה בביתו ברחוב לבונה. "אתה תבוא איתנו", אמרו לו השוטרים. "מה יש? מה עשית?" שאל נחמן. השוטרים לא רצו לענות לו. נחמן ניב' הל. לאחר מכן סיפר שחשב שעוצרים אותו בגלל ההתייצבויות שהוטלו. הוא פנה לסימטה הראשונה וברח בריצה. בתחילה לא מיהרו הרוזנים אחריו. "נת' פוס אותו תוך יומיים שלושה", טען שלום ירקוני, ראש המדור לעיבוד ולבילוש. אך משעברו היומיים והפכו לשבוע ול-חודש, נתקפו אנשי המדור בהלה. הם הקי' מו מחסומים בכל רחבי הארץ, הפעילו גש' שים עם כלבים, הבטיחו מאות ואלפי לירות לאנשי העולם התחתון שלדעתם היו קשר רים בפרקש. כל האמצעים הללו לא הצליחו מהסיבה הפשוטה — לפרקש לא היו שותפים בעולם התחתון.

במשך החודשים בהם בדקו אנשי המש"טרה את היוצאים והבאים בלוד, ובחיפה, סרקו את מאורות העולם התחתון, ישב לו פרקש על שפת ימה של נתינה. הוא הגיע לשם באוטובוס אחד. כדי להגשים את חלומה השן — הדייג בים, "הים מרגיע אותי", סיפר. "אני יכול לשבת שעות ול-הסתכל עליו — ואז טוב לי".

כך, בצל המדרשה לחינוך גופני, הקים לו פרקש סככה קטנה מענפים, גר בה כשהוא ניזון מהדייג. לפעמים אכל בחזר' האוכל של המדרשה.

יום אחד, שעה שחזר מהים אל סוכתו, ראה — ממש לפניו — את עשרות השוט'רים ששמו מצוד על מקום מגוריו. הוא התחיל לרוץ, נימלט ממש מתוך ידיהם. הוא המשיך לרוץ כל הלילה, עד שהגיע להצליה, עצר מותו. המשיך לחל-אביב. נחמן הרגיש שהרשת נסגרת סביבו, נסע מיד במונית שירות לחיפה, שם ניסה לעלות על אונייה. הפעם נודע הדבר למשטרה, והיא מיהרה בעקבותיו, התפתחה ללכת בעיק' בות המטעים שלו לטבעון, שעה שהוא כבר היה באוטובוס שנסע לזכרון יעקב. משם המשיך לתל-אביב ונעלם לחודש נוסף מ-עיניה של המשטרה.

השוטרים היו מיואשים. הקצינים הגבו'רים היו מוכנים להציע לנחמן פרקש שי-לחזרו לחוף-לארץ ויתנו לו טיפול רפואי או יעשו אותו כל מה שיבקש — ובלבד שיעזב את עצמו. אבל הם לא מצאו את הקשר אליו.

נחמן, שלא הצליח לצאת מהארץ בדרכיו שלו, עשה את שגיתו הגורלית, שעה ש-ניסה לעזוב את הארץ בעזרת העולם ה-תחתון. אחד מהאנשים איתו נפגש הסגיר לו ידי המשטרה.

רפוי פסיכיאטרי

יום שוב יושב נחמן פרקש בכלא זרמלה.

מכל הבחינות — זהו מיקרה טראגי. הוא יכול לשמש נושא מאלף למחקר הגורמים ההופכים צבר בריא לפושע מועד. יש בו הכל: הגורל האכזר, ההלם הנפשי, החברה המפתה. ומעל לכל — הדחמים ה-פנימיים שאינו מסוגל להשתלט עליהם. "אני רוצה שישלחו אותי לטיפול פסיכיאטרי", דורש נחמן פרקש חוזר ודרוש. הוא הגיע מזה זמן רב למסקנה כי טיפול זה עשוי, לפחות, להחזיר לו את שיח' מישקל הנפשי. "אם אני אחראי — אשלם בשביל כל מה שעשיתי", אמר השבוע ל-פרקליטו, עורך-הדין צבי לידסקי.

אין ספק כי נחמן פרקש יודע להבחין בין טוב לבין רע. אולם אין גם ספק כי נפשו קרועה ומשושעת בין דחמים ותסביר כים לרוב. אם בית המשפט יפסוק כי פרקש אומנם אשם בשורה הארוכה של מעשים אשר התביעה תאשימו בהם, יהיה עליו לשלם את המחיר.

אולם יבוא יום ונחמן פרקש בכל זאת יצא מן הכלא. רצוי כי עד אז יעשה נסיון לרפא את נפשו — לטובת החברה, לא פחות מאשר לטובתו האישית.